

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 180: Forslag til lov om ændring af lov om anvendelsen af De Europæiske Fællesskabers retsakter om økonomiske forbindelser til tredjelande. (Skærpe af eksportkontrollen med udførslen af produkter med både civil og militær anvendelse (dual use-produkter)).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).
(Fremsat 12/3 2003. Første behandling 28/3 2003. Betænkning 24/4 2003. Anden behandling 29/4 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 111 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 125: Forslag til lov om universiteter (universitetsloven).

Af videnskabsministeren (Helge Sander).
(Fremsat 15/1 2003. Første behandling 24/1 2003. Betænkning 10/4 2003. Anden behandling 29/4 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hanne Severinsen (V):

Med vedtagelse af denne lov giver vi nu universiteterne nye muligheder for at udfylde deres af-

gørende vigtige rolle i fremtidens vidensamfund.

Universiteterne får selveje, og hvis de ønsker det, får de også mulighed for at overtage deres bygninger. Universiteterne får også i langt højere grad selvstyre. De vigtigste forhandlinger med Videnskabsministeriet vil for fremtiden være udviklingskontrakterne, der giver de langsigtede mål for de enkelte universiteter.

Vi får nu forhåbentlig brudt de tendenser til inert, der har ligget i den kollektive styreform. Danske universiteter skal bedre kunne sætte sig mål og bedre kunne gennemføre dem.

Vi er ikke noget stort land, så 12 universiteter er et relativt stort antal. Det er derfor nødvendigt, at de fokuserer og finder deres særlige styrkepunkter. Fælles vil de jo være om at være et attraktivt sted, der kan tiltrække studerende og medarbejdere. Det vil være vigtigt, at de kan skabe et tiltrækkende forskermiljø, der også kan tiltrække fra udlandet.

Med denne lov er der nogle overordnede spilleregler på plads. Nu begynder næste fase med at udpege bestyrelser og udarbejde vedtægter. Det faktum, at vi herfra har sat de overordnede spilleregler, er der nogle professionelle sortseere, vil jeg kalde dem, som har udlagt som, at nu skal udefra kommende bestyrelser diktere, hvilke resultater der skal komme ud af forskningen. Tværtimod er det en mærkesag for regeringen at sikre den akademiske frihed og den frie grundlæggende forskning, hvad forskningsreformen jo også dokumenterer.

Vi forventer derimod, at bestyrelsen bliver et inspirerende bindeled til det omgivende samfund. Vi har brug for et bedre samspil bl.a. for at sikre, at vi får en god kontakt mellem undervisningen og aftagerne af de færdige studerende, en kontakt, der kan gå begge veje.

Kl. 9.05

Universitetsreformen skal nu også sikre, at studierne bliver mere fleksible, så man har mulighed for at skifte universitet og spor og meget bedre mulighed for at tage dele af uddannelsen i udlandet.

Universiteterne kommer til at spille en mere aktiv rolle i fremtidens vidensamfund, og derfor er det også vigtigt, at det er understreget i den nye universitetslov, at man skal overføre viden til samfundet og bidrage til dette vidensamfund.

Vi glæder os til at gå i gang med gennemførelsen af denne lov.

Formanden:

Hr. Jesper Langballe som ordfører.

Jesper Langballe (DF):

Ja, løbet er kørt. Et flertal i Folketinget har valgt at overhøre alle saglige indvendinger fra universitetsverdenen og at bryde med 500 års dansk tradition, jeg kunne sige europæisk tradition for forskningsfrihed, for åndsfrihed.

Jeg bemærkede, at fru Hanne Severinsen talte meget smukt om, hvordan universiteterne skal spille en aktiv rolle for vidensamfundet. Og det er jo dér, hunden ligger begravet. Universiteterne skal være leveringsdygtige af viden, som om viden, når det drejer sig om forskning, er sådan en stangvare, som man er leveringsdygtig i på bestilling, og ikke en erkendelse, som man søger sig frem til, og hvor man egentlig aldrig ved, hvad resultatet bliver.

Her bliver det erhvervslivet, det bliver organisationerne, det bliver magthaverne i landet, der sætter universiteterne deres opgave for. Jeg siger velbekomme.

Formanden:

Hr. Morten Homann som ordfører.

Morten Homann (SF):

Der er mange ting, denne her universitetslov handler om, men så er der også nogle ting, den ikke handler om. Hvis man f.eks. prøver at gøre det her til et valg, om det skal være muligt at tage sin uddannelse i udlandet eller ej, så tror jeg nu, at man går galt i byen.

Bestemmelserne i denne her lov, som handler om udenlandske studerende, rummer ikke det fjerneste om, hvorvidt danske studerende har mulighed for at tage deres uddannelse i udlandet. Derimod beskæftiger den sig med nogle meget grundlæggende problemer i universitetsverdenen, nemlig medarbejderindflydelse, forskningsfrihed og muligheden for at lave fleksible ordninger på de enkelte universiteter.

Problemet er bare, at den på alle tre afgørende punkter trækker i den forkerte retning, at den skaber mindre indflydelse og dermed mindre engagement blandt medarbejdere og studerende, at den indskrænker forskningsfriheden, og at den skaber færre muligheder for fleksibilitet blandt de meget forskellige universiteter, som vi har i Danmark.

Så vi har fået os en lov, som forstærker de problemer, som vi har i dag, i stedet for at løse dem. Og derfor vil jeg også godt forudse, at det

kan blive nødvendigt i løbet af i virkeligheden ganske kort tid at revidere denne her universitetslov, fordi den ikke løser virkelighedens problemer, men derimod forværrer dem.

Jeg bemærkede under andenbehandlingen, at den måde, som den her lov er blevet til på, tilsyneladende ikke er noget tilfælde. Alle partier, som bidrager til denne her lov, skal selvfølgelig have en del af skylden eller æren, alt efter hvad man vil, for den, men selvfølgelig har særlig Socialdemokratiet haft en central rolle at spille i det her løb, al den stund at Socialdemokratiet har haft muligheden for at vælge, om man ville lave en aftale med regeringen, eller om man ville lave en aftale med det andet flertal, som findes i Folketinget.

Jeg er også klar over, at Socialdemokratiet har gjort sig nogle tanker tidligere om sådan noget som medarbejderindflydelse, som stemmer meget dårligt overens med det, der sker i universitetsreformen. Derfor kan det selvfølgelig undre, at Socialdemokraterne vælger at indgå det forlig, som man gør. Det undrede mig, og det nævnte jeg også under andenbehandlingen, at man så ikke benyttede lejligheden til under andenbehandlingen at redegøre for sine synspunkter, at redegøre for bevæggrundene til, at man så har støttet denne her lov, og det lykkedes ikke at få et svar.

Nu lykkes det heller ikke at få et ordførerindlæg under tredjebehandlingen. Men jeg vil så godt i hvert fald opfordre til, at man benytter sig af lejligheden til at tage om ikke andet så korte bemærkninger til mit ordførerindlæg for at forklare, hvis man mener, der er noget at forklare, og forsvare det, hvis man mener, der er noget at forsvare, hvorfor man vælger at gå ind og lave en lov, som skaber mindre fleksibilitet, indskrænker forskningsfriheden og fjerner medarbejder- og studenterindflydelsen på universiteterne. Det tror jeg der er mange der længes efter et svar på.

Kl. 9.10

Men jeg har på fornemmelsen, og jeg frygter lidt, at Folketinget og den danske universitetsverden må vente og leve i uvished, når et flertal her om lidt stemmer for den her universitetslov, inklusive altså Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil bare spørge de to foregående ordførere, om det ikke er muligt, at de bare kunne læse andenbehandlingen. Der har vi faktisk besvaret de

her spørgsmål. Jeg synes ikke, der er nogen grund til, at vi skal gentage det en gang til.

Det er simpelt hen forkert, hvad der bliver sagt. Det der med, at nogen i en bestyrelse skulle ønske at diktere, hvad forskningsresultater skulle være, har aldrig nogen sinde været nogen hensigt – tværtimod. Det, der er hensigten, er jo netop, at vi får et godt samspil med omgivelserne.

Men der er ingen, der skal diktere noget som helst. Det ville ingen i erhvervslivet nogen sinde ønske. De kan godt lave deres forskning selv. De har brug for grundlæggende forskning, og det er også det, som universiteterne skal sørge for.

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Vi har diskuteret universitetsloven utrolig meget i alle mulige sammenhænge, og jeg har noteret mig hr. Morten Homanns ærgrelse over, at Socialdemokratiet ikke under andenbehandlingen blandede sig i den debat, som jo var en tro kopi af førstebehandlingen, hvor vi havde rigtig lejlighed til at diskutere med hinanden.

Jeg vil gerne understrege, at sangen om forskningsfriheden er en vigtig sang. Det er en vigtig sang, fordi den i virkeligheden handler om, hvordan universiteterne fungerer, og hvad det er for en rolle, de spiller i samfundet.

Hvis der var den mindste tvivl i mit sind eller Socialdemokratiets sind om, at vi sætter forskningsfriheden på spil, så ville vi jo ikke stemme for den lov. Vi mangler stadig væk den tekstnære dokumentation for, at der er forandringer. Vi kan ikke lovgive om følelser, og det er måske i virkeligheden meget godt.

Formanden:

Hr. Jesper Langballe for en kort bemærkning til hr. Morten Homann.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der blev jo stillet mig et spørgsmål af fru Hanne Severinsen, jeg ved ikke, om jeg med formandens tilladelse må besvare det?

Det er jo noget sniksnak, når der henvises til, at alle spørgsmål vedrørende forskningsfriheden er blevet besvaret under andenbehandlingen. Der blev ikke besvaret noget som helst.

Fru Hanne Severinsen og hele forligskredsen fraset Socialdemokratiet, som slet ikke sagde noget, men som nu endelig har ladet sig presse til at tage ordet for en fuldstændig intetsigende be-

mærkning, gav overhovedet ikke noget svar på spørgsmålet om forskningsfriheden.

Der er ingen, der har påstået, at de nye bestyrelser med eksternt flertal nu vil kunne diktere et forskningsresultat. Selvfølgelig vil de ikke kunne det. Men indskrænkningen i forskningsfriheden består i, at det er bestyrelsen, der bestemmer, hvad der skal forskes i, at det er bestyrelsen, der lægger den overordnede forskningsstrategi.

Samtidig er det bekendtgjort i lovens § 17, stk. 2, at i den tid, der bliver tilovers, kan man forske inden for den forskningsstrategi. Jeg kan blive ved med at gentage det til dommedag, men det er som at slå vand på en gås.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg kan tilslutte mig hr. Jesper Langballes bemærkninger om forskningsfriheden, og det har ikke meget med følelser at gøre. Det er sådan set en meget nøgtern betragtning om, hvordan de juridiske rammer er for forskningsfriheden.

Men jeg vil da takke meget for, at fru Lene Jensen kom på banen og bidrog lidt med Socialdemokratiets bevæggrunde. Jeg vil så godt tillade mig at stille et spørgsmål. Det bliver lidt den omvendte verden, fordi man ikke mere aktivt går ind i debatten, men jeg vil så stille spørgsmålet om, hvordan Socialdemokratiets opfattelse af medarbejderdemokrati, som man har nogle meget vidtløftige og meget fornuftige betragtninger om i sit principprogram, er, og hvordan de stemmer overens med, at man nu vedtager en lov, som går i den modsatte retning.

Så vil jeg sige til fru Hanne Severinsen, som hævdede, at alle diskussioner var blevet ryddet af vejen ved førstebehandlingen, og nu var det altså noget pjat at tage den her diskussion, og der var jo ikke nogen i erhvervslivet, der ville ønske at misbruge den magt, som de får: Jeg er da helt sikker på, at der er mange gode viljer i det danske erhvervsliv. Jeg er sådan set helt sikker på, at 90 pct. eller 95 pct. af de folk, som vil komme i betragtning, vil kunne håndtere det her på en fornuftig måde og ikke misbruge deres magt, sådan som man måske gjorde fra Daniscos side, fra Dandys side i de sager, som har været på det seneste.

Kl. 9.15

Men problemet er de sidste 5 eller 10 pct., hvor magten bliver misbrugt, hvor forskningsfriheden bliver knægtet, og hvor den frie forsk-

ning spændes for privatøkonomiske interesser eller for den sags skyld for offentlige interesser.

Det er forskningsfriheden, som går tabt, og man kan ikke leve af gode viljer. Vi skal lovgive, så vi kan garantere, at der er forskningsfrihed, og det kan man ikke med det lovforslag, som bliver vedtaget om et øjeblik.

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Jeg kan jo så konstatere, at hr. Morten Homann ganske enkelt ikke er i stand til at pege på de ting i lovforslaget, der skulle gøre, at forskningsfriheden knægtes, sådan som det så malerisk påstås. Nu er der ved at gå lidt koks i det der med korte bemærkninger og indlæg, og det er o.k., det er en tredjebehandling, så det går nok.

Jeg vil bare sige i forhold til det der med indflydelse, at det har været en mærkesag for det parti, jeg repræsenterer, at man ikke kobler hverken de studerende, de ansatte eller de nuværende ledere ud af beslutningsprocesserne. Og det gør man ikke. Der foretages fortsat interne valg til de kompetente organer. Det er fortsat sådan, at f.eks. studieordninger laves i samarbejde med de studerende. Det er mytedannelser, og det er bidrag til, at en god lov kan få en skidt start, og jeg synes, det er trist.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Hvis fru Lene Jensen hørte mit sidste indlæg, så kommenterede jeg netop spørgsmålet om forskningsfriheden ved at referere til hr. Jesper Langballe. Jeg skal gerne gentage den samme udredning og referere til § 17, stk. 2, som indeholder en klar indskrænkning af forskningsfriheden. Og jeg vil også gerne referere til, at i og med at man får et flertal af eksterne interessenter i bestyrelsen, så sætter man forskningsfriheden under pres. Så den diskussion kan vi godt tage med udgangspunkt i den faktiske lovtækt.

Jeg må også bare konstatere, at man ganske vist fremover godt kan foretage alle de interne valg, man vil. Problemet er, at det bare ikke er til de kompetente organer. De interne valg, man laver, får ikke nogen afgørende indflydelse. Man kan ikke vælge sin rektor, man kan ikke vælge sin institutleder. Det er der sådan set forbud mod i loven. Så på den måde bliver medarbejderdemokratiet voldsomt indskrænket.

Jeg tror ikke, at fru Lene Jensen kan opdrive ret mange medarbejdere eller studerende ved de danske universiteter, som kan abonnere på So-

cialdemokratiets lidt fortænkte fortolkning af, at det her skulle være en måde at styrke medarbejderindflydelsen på.

Nej, hvis vi skal være helt ærlige og kalde en spade for en spade, så er det, der sker, at man har et demokratisk system, som kunne forbedres og fungere langt bedre, og det erstatter man gennem den her lov med et system, som svarer til den måde, man ledede private virksomheder på i slutningen af forrige århundrede. Det er det, der er virkeligheden. Det er en klar afskaffelse af medarbejderdemokratiet. Det er klart, at det her er en fair snak. Men lad være med at sige, at man prøver på det modsatte. Lad os kalde en spade for en spade.

Formanden:

Fru Lene Jensen for en sidste kort bemærkning til hr. Morten Homann.

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Så længe vi holder os til at kalde spaden for en spade, så er det jo godt nok. Må jeg sige omkring det der med medarbejderdemokratiet, at det da er underligt, der så ikke har været nogen ændringsforslag fra SF, der handlede om at nedlægge de der ligegyldige organer. Det er da underligt, hvis de er fuldstændig ligegyldige. Hvis de ikke giver nogen form for indflydelse, hvad skal vi så med dem?

Fakta er jo, at det er dér, det kommer til at sne. Det er dér, hvor man på det enkelte universitet i de vedtægter, som man beslutter sig for at have, kan tilrettelægge sin dagligdag med den kreds af interessenter, der er. Det er derfor, at man på institutniveauet skal opbygge organisationer, hvor hele universitetsbefolkningen deltager. Det er derfor, man skal gøre det på fakultetsniveau osv. Jeg synes altså, at det er en skam. Hvis bare vi kunne blive enige om, hvor vi reelt er uenige og så glemme alt det der mytenoget. Det er en lille smule synd.

Må jeg så sige til § 17, stk. 2, som jo handler om, at man skal forske inden for universitetets forskningsstrategiske rammer: Er det gået hr. Morten Homanns næse forbi, at vi rent faktisk bl.a. i betækningsbidraget understreger, at det gælder hele universitetet? Og det er vel ikke fuldstændig ligegyldigt, hvis man er ansat til at forske i engelsk, at det så kniber med at få lov til at bruge al sin tid på mikrobiologi, fordi det foregår på et andet universitet eller hvad? Er det det, der er problemet?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det er i hvert fald meget klart, hvis man læser § 17, stk. 2, at der er lagt nogle meget klare indskrænkninger for, hvad det er, man må forske i. Ikke alene i den tid, hvor det er ens institutleder, som dikterer, hvad man må forske i, men når man har fri, er der altså også også lagt nogle klare indskrænkninger for, hvad det er for nogle muligheder, man har for at forske.

Jeg vil godt sige, at grunden til, at SF ikke har stillet forslag om at fjerne de sidste rester af steder, hvor man i det mindste kan tale med sine ledere, som er ansatte og altså ikke længere valgt, er, at jeg synes, det er en fordel, at man alt andet lige så vil kunne tale med sine ledere. Og det synes jeg ikke der er nogen grund til at afskaffe.

Kl. 9.20

Men det er da en svag afglans af den medarbejderindflydelse, det medarbejderdemokrati, som Socialdemokratiet taler så højt og flot om ved festlige lejligheder. Nu kommer der en konkret chance for at gøre noget ved det. Hvad gør man så? Så afskaffer man medarbejderdemokratiet. Så sørger man for, at den eneste mulighed, man har for at øve indflydelse, er ved at trække i trådene i korridorerne og holde nogle møder med den leder, som i sidste ende har den afgørende indflydelse.

Det er fair nok, at man ønsker at organisere tingene på den måde, men lad være med at kalde det medarbejderdemokrati. Det er simpelt hen at holde Folketinget og den danske befolkning for nar.

Formanden:

Fru Hanne Severinsen for at svare hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Nu skulle man selvfølgelig synes, at det kunne være svært at huske, hvad hr. Langballe sagde, for det er et stykke tid siden, men jeg kan godt huske det, for han sagde det samme, som han plejer at gøre.

Det, jeg bare vil sige til hr. Langballe, er, at jeg grundlæggende tror, at hr. Langballe ser et spørgsmål, der hedder overordnet forskningsstrategi. Det er altså nok noget med, at der er nogle, der står og dikterer, hvad man skal forske i – og det er jo ikke rigtigt – og så er den jo sådan set ikke længere.

Hr. Langballe har simpelt hen ikke forstået, hvad en overordnet strategi er. Det er jo noget med, at man prøver at finde ud af på det på gældende universitet, hvad dets særlige profil er, hvor det er, det skal fokusere, hvor det skal have nogle strategiske alliancer med andre universiteter, hvor det skal samarbejde i udlandet osv. For sådan et universitet vil det vigtigste jo være, at man har en god forskningsbaseret undervisning, for det er jo det, der tiltrækker kunderne, og kunderne er de studerende. Så det, som jo vil være den fornemste opgave for den bestyrelse, vil være at tænke i baner som: Hvor får vi den bedste undervisning og det mest inspirerende forskningsmiljø?

Formanden:

Fru Bodil Kornbek som ordfører... o.k.

Så tager vi hr. Jesper Langballe først.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Under sådan en tredjedagsdebat skal man være virkelig taknemlig, når der kommer nye oplysninger frem. Derfor vil jeg gerne takke fru Lene Jensen, der nu har forklaret mig og fortolket for mig, hvad det betyder, at der i § 17, stk. 2, står, at forskerne i al deres forskningstid skal rette sig blindt efter forskningsstrategierne. Det skal nemlig ifølge fru Lene Jensen forhindre engelsklærerne i at styrte over på mikrobiologi og beskæftige sig med dét, og det synes jeg er godt. Der kunne opstå pladmangel på mikrobiologi og måske ressourceknaphed, hvis der ikke var mikroskoper nok til alle de engelsklærere, der ville stå og kigge i dem. Jeg synes, det er en fantastisk fortolkning.

Og så ville jeg lige sige til fru Hanne Severinsen til sidst, at fru Hanne Severinsens svar ikke er båret af nogen særlig viden om, hvordan det foregår på universitetsinstitutterne. Det samarbejdsmonster, som er tilrettelagt med udlandet og andre universiteter, findes sandelig i forvejen. Der er ikke nogen mangel på dét.

Bodil Kornbek (KRF):

Jeg har indimellem hørt hr. Søren Krarup fra Dansk Folkeparti stå her på talerstolen og sige, at han har det, som om han står over en flok uvildende konfirmander. Når jeg står over for hr. Jesper Langballe, så har jeg det, som om jeg står over for en elev, der enten ikke kan høre, ikke vil forstå eller er uden for pædagogisk rækkevidde.

Forskningsfriheden er sikret. Det står tydeligt, også i betænkningens bidraget, i de spørgsmål/svar, der er optrykt, det står i selve loven i §§ 2, 10 og 17. Der er intet at komme efter på det område.

Om det er spørgsmål, hr. Jesper Langballe ser, ved jeg ikke, men noget fungerer i hvert fald ikke i forhold til denne her dialog. Der er ingen lydhørhed over for det.

Når vi taler om de eksterne bestyrelser, så er pointen, at bestyrelsen jo ikke skal opfattes som en interessekonflikt, men som et interessefællesskab, og der er det altså også vigtigt at holde fast i, at udpegningen af den første bestyrelse jo foretages af universitetet selv. Det er hele implementeringen af lovgivningen og det arbejde, der ligger fremover, der er utrolig vigtigt, og dér har vi selvfølgelig alle sammen et ansvar, universiteternes ledelse, de studerende ikke mindst, de ansatte og også os i forligskredsen, og jeg håber også, at andre vil være interesserede i implementeringen af denne her helt fantastiske lovgivning.

Kl. 9.25

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, det er pænt af fru Bodil Kornbek, at hun alligevel vil give mig chancen, selv om jeg er uden for pædagogisk rækkevidde.

Jeg må så sige, at jeg faktisk aldrig nogen sinde har oplevet en universitetsdiskussion, hvor fru Bodil Kornbek overhovedet røbede med ét eneste ord, at hun havde sat sig ind i det, vi diskuterer.

Jeg vil sige til de bemærkninger – og det var sådan set det eneste, der var, nemlig det med interessefællesskab og ikke interessegruppe – at er det ikke altid det, man siger, når man vil herske: Det her er skam et fællesskab, vi afgør det i en dialog?

Må jeg gøre fru Bodil Kornbek opmærksom på, hvis hun har tid til at høre efter den lidt tungnemme elev, at det ikke giver nogen mening at tale om interessefællesskab, al den stund forligskredsen forhindrede de akademiske råd i at udtale sig om andet end akademiske spørgsmål. Til trods for at de akademiske råd jo ikke har nogen beslutningsret, så måtte de ikke engang høres om spørgsmål f.eks. om budgetter, som lå uden for de akademiske spørgsmål. Og så taler man om interessefællesskab. Ja, godmorgen!

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Hr. Jesper Langballe kan være helt tryk, for som medlem af et af forligspartierne, hvilket Dansk Folkeparti jo netop ikke er, så har jeg sat mig ind i stoffet. Det synes jeg også at jeg under førstebehandling i min ordførertale gav udtryk for. Under førstebehandlingen kan jeg tydeligt huske, at hr. Jesper Langballe til gengæld var lidt på gatis. Men lad os nu endelig ikke trampe rundt i det.

Bestyrelsen for universiteterne er et interessefællesskab. Universiteterne har heldigvis indflydelse, for det er dér, ekspertisen også er, så der er altså ikke noget at komme efter.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Som debatten udvikler sig, kan man blive i tvivl om, hvorvidt det er klogt at bede om ordet, men alligevel. Hr. Morten Homann og hans kampfælle og tro væbner, hr. Langballe fra Dansk Folkeparti, taler jo direkte imod bedre vidende. Og det bliver ikke mere rigtigt, når de herrer bliver skingre og omtaler modstandere på en nedværdigende måde bl.a. ved at omtale Venstres ordfører, udvalgsformanden, som en gås. Den debatform vil jeg simpelt hen ikke deltage i.

Jeg vil bare her kort og lakonisk slå fast, hvad jeg slog fast allerede under førstebehandlingen, at forskningsfriheden er et kernepunkt for Det Konservative Folkeparti. Vi kunne ikke drømme om at medvirke til en lovgivning, som indskrænker forskningsfriheden. Det er påvist under førstebehandlingen, under udvalgsbehandlingen, det er påvist i lovbetænkninger, i betænkningens bidrag, i paragraffer, at forskningsfriheden er garanteret. Faktisk har den fået bedre vilkår med den lovgivning, vi står i begreb med at vedtage.

Dertil kommer, at skulle nogen af disse vanvittige spørgsmål, Dansk Folkeparti og SF i forning ser for sig, blive til noget, der bare minder om virkelighed, så har vi et massivt flertal, der fra Folketingets talerstol og under forhandlingerne har garanteret, at vi griber ind, sekundet efter at det må blive påvist.

Så forskningsfriheden er der ingen grund til at bekymre sig om. Derfor vil jeg bede om, at man relativt hurtigt vender tilbage til sagens materie fremfor at kaste sig over hinanden med nedværdigende bemærkninger. Det er vores tid alligevel for kort til.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Det er ikke så smart at kaste med sten, når man bor i et glashus. Og til det med at komme og påstå, at vi ikke kender loven og så selv stå og sige, at akademisk råd kan kun udtale sig om akademiske spørgsmål: Der står i § 15, stk. 1: Udtalelse til rektor om den interne fordeling af bevillinger, udtalelse til rektor om centrale, strategiske forsknings- og uddannelsesområder og planer for videreudvikling. Er det ikke lige præcis det, de faktisk kan?

At man så i stk. 3 havde et forslag om, at man skulle slette »akademisk«, dér hvor akademisk råd jo sådan set har et særpræg, betragter jeg sådan set som, at de jo dér har en særopgave. Det betragter jeg sådan set bare som en misforståelse. Jeg er udmærket godt klar over, at misforståelser kan opstå, men de er åbenbart opstået ved, at man kun har læst stk. 4, men ikke alle de andre dele af paragraffen og derfor åbenbart overhovedet ikke har lagt mærke til, at man har ret til at udtale sig om alle de ting.

Kl. 9.30

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er ikke nemt at begå sig her i Folketingssalen, især ikke når talen falder på fjerkræ. Forleden dag vakte jeg forargelse i Socialdemokratiet, fordi jeg havde kaldt hr. Svend Auken for en kalkun. Jeg havde nu kun omtalt hans egen ulyst til kalkunjagt.

Nu er fru Pia Christmas-Møller blevet meget pikeret over, at jeg har brugt ordet en gås om fru Hanne Severinsen. Det kunne jeg aldrig drømme om. Jeg har sagt, at det var som at slå vand på en gås. Jeg må sige, at fru Pia Christmas-Møller enten er forfærdelig sart eller kompromitterende uvidende om gamle danske fyndord og mundheld.

Jeg vil sige til fru Hanne Severinsen, at dette med interessefællesskaber i forbindelse med de akademiske råd er noget snak. Det er muligt, at de akademiske råd har fået mulighed for at udtale sig om noget mere, end det først var hensigten. Men det, der var ønsket, især fra de studerendes side, var, at de akademiske råd fik mulighed for at blive hørt direkte om budgetter. Og hvorfor må de dog ikke det, når de alligevel ikke har nogen endelig beslutningsmyndighed? Så kunne der jo ikke ske noget ved det, og hvorfor skulle man igennem en så lang debat om noget

så egentlig selvfølgelig, hvis det her bare er et interessefællesskab?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg har altså ikke talt om interessefællesskab. Jeg har kun påpeget – og det, som hr. Jesper Langballe står og efterlyser, kan han faktisk læse i loven – at akademisk råd har den opgave at udtale sig om intern fordeling af bevillinger og har den opgave at udtale sig om centrale strategiske forsknings- og uddannelsesområder. Min sjæl, hvad vil du mere?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 76 stemmer (V, S, KF og KRF) mod 30 (DF, SF, RV og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 126: Forslag til lov om ændring af forskellige love på Undervisningsministeriets område. (Konsekvensændringer i forbindelse med universitetsreformen).

Af undervisningsministeren (Ulla Tørnæs). (Fremsat 15/1 2003. Første behandling 24/1 2003. Betænkning 10/4 2003. Anden behandling 29/4 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 79 stemmer (V, S, KF og KRF) mod 29 (DF, SF, RV og EL).